

**Nenad
Racković**

Aspirin supernova

Copyright © 2023, Nenad Racković

Copyright © ovog izdanja 2023, LAGUNA

Aspirin supernova

ASPIRIN

- nužni podaci -

Aspirin, trgovački naziv za acetil-salicilnu kiselinu, koja je inače derivat sirćetne kiseline i koja se prodaje i pod drugim nazivom; služi kao lek.

Analgetik, antipiretik, antireumatik. Prašak koji otklanja vatru i izaziva znojenje! Protiv glavobolje, za poboljšanje opšte životne kondicije. Lek se izdaje bez lekarskog recepta.

Leverkuzen, grad i pristanište na desnoj obali Rajne blizu Diseldorfa, pokrajina Severna Rajna - Vestfalija, Nemačka. Veoma razvijena hemijska i farmaceutska industrija: velika fabrika Bayer, sportski klub i organizacija za hranu

i poljoprivredu, što će uticati na još izrazitiji rast već vrlo razvijene, po mnogo čemu i najbolje mašinske, tekstilne i industrije za proizvodnju eksploziva. Kompanija IG Farben proizvodila je sav eksploziv kao i ksenocid, gas koji je korišćen u obuci; a nemačko udruženje ljubitelja društvenih igara Bayer usavršava postupak njegove proizvodnje. Bio je, dakle, dovoljan jedan vek da supernove supstance nastanu i da se prošire na ekonomsku i društvenu eru koja je platila cenu svog društvenog, kliničkog i hemijskog neiskustva.

Novo vreme, novi Bayer, nova serija tableta, potpuno bezopasnih.

To su id. droge koje deca uzrasta od 12 do 16 godina mogu uzimati dva puta dnevno dok je odrasli mogu primenjivati tokom celog dana. Indikacije, kontraindikacije - u čemu je razlika? Interakcija sa ostalim supstancama nema.

PROŠLOST JE PROŠLA. Neću da kopam po đubretu memorije. Ne znam... Stvoren sam u programu superdroga. Hiperion ili... Ja sam rođen da vladam situacijom. Pamtim nešto od svega toga posle Ratova korporacija. Rolerbol tim Borusije iz Menhengladbaha. Naših najvećih protivnika. Pakleni toranj na poslednjem skretanju iz grada prema Logoru koncentracije. Vađenje lokatora radi pravljenja otiska.

Nema tapeta s krinovima u hodnicima punim promaje, u kojima su nam poznate poruke ispisane po zidovima („I doživotna robija je prolazna“, „Ko je dovde stigao, nema dalje“, „Mi smo unutra jer smo u manjini“ itd., itd., brojke, slova, datumi prijema na odeljenje) bile šifre humanih virusa, virusa za izdaju domovine, virusa protiv samih virusa i antivirusa da

nema seksualnog virusa. Ali ništa sem tih pilula aspirina, ksenocida i empatina, koje su i dalje kodirale u praznoj glavi, i parole:

„Ja sam sin Haosa i Haos je moje spasenje!!!“

Počeo sam ovo da zapisujem u Logoru koncentracije kao i za vreme boravka u stacionaru i nastavio sam pošto sam prebačen u vojnu ludnicu u Manhajmu. Dok ovo pišem prekidaju me obližnje eksplozije. Dok sam ono pisao slušao sam urlike mentalnih ranjenika. Sad gledam samo kako da povežem misli...

To je veoma važno da kažem. Ko god da je zahvaćen dejstvom superdroge, prinuđen je, hteo – ne hteo, da percipira irealne univerzume.

OD TE REČENICE se nikad nisam oporavio, ni sad, dok pišem.

Jer o tome se ovde radi. To je veliko klupko laži koje treba da sakrije osnovne mehanizme koji njim upravljaju: gledaš kako šuriš sve živo; a sve je manje stvari koje kontrolišeš, na čelu sa onima koje su ti najvažnije da bi funkcionisao.

U tom cilju su izmislili nekoliko oblika disciplinskog postupka. Jedan je poznat kao veštačka vilica. Za implante u vilici subjekta pričvrste se orgonske kapice koje se u svakom trenutku mogu uključiti;

subjekat se podučava kako da stavlja određene utike u određene fasunge. Svaki put kad pogreši, proteze se uključe na dvadeset sekundi. Signali se postepeno ubrzavaju sve dok ne nauči da se služi ili koristi šuriken uz spale gaćice i natrcene guziće. Histerija, kako su je tada zvali, samo je promenila odelo, imidž, ošurila se, obrijala pikicu i navukla beli mantil, na ovaj ili onaj način...

Kao i obično skrećem s teme. Sve dok preciznije ne upoznamo moždanu elektroniku, droge ostaju glavno oružje agenzoida. Steroidi su, razume se, praktično beskorisni. To jest, onaj koga pomoću njih slomiš, podlegao bi i metodama američkih policijskih stanica. Skopolamin je često efikasan za slamanje otpora, ali oštećuje pamćenje: idiot može da bude spreman da ti otkrije svoje tajne, ali uopšte ne može da ih se seti, ili ta priča o njegovom pravom i lažnom životu crkava kao svaka pretovarena mašina za mišljenje. Aspirin je... baza za sve. Micubiši, imalin, LSD66, empatin, Sun O))), cedizog, ksenocid – svi su oni uspešni u mnogim slučajevima. Šuriken ide jedino sa šurikenom... Empatin izaziva stanje slično šizofreničnoj katatoniji... zabeleženi su slučajevi automatske poslušnosti. Empatin deprimira mali mozak, verovatno blokirajući centre za kretanje u hipotalamusu. Biti prevaren nije izgovor. Ostale droge koje izazivaju eksperimentalnu šizofreniju

– meskalin, endorfin, unabomber, LSD25 – stimulišu mali mozak.

Farmakologija je već na tom nivou da i pored utika može mnogo da uradi i jednostavno zadovolji široke narodne mase. Nije ovo nikakvo ubik-slovo, niko se neće hraniti našim telesnim fluidima, nema izbora u boji pilula, stisni zube i progutaj, ali i mi moramo da krenemo u pravom smeru. Moramo biti spremni. Pratite put u hipersvemir rezervisan samo za mene i meni slične. Zauzeo sam mesto u ekspresu koji će bez zadržavanja grmeti preko spleta granica sve do Darktika.

Onda sam okrenuo novi prekidač.

Nagli skok u novo telo. Nema više ničega, talasa, zvuka ni boje... Išao sam kroz ulicu punu ljudi, prolazeći pored tezgi na kojima se prodavao biosoft sa popustom, cene zakačene na plastične listove, fragmenti muzike iz bezbrojnih zvučnika. Mirisi urina, besplatnih monomera, parfema, komadića prženih planktona.

Sad mi ništa nije strano...

PRE NEGO ŠTO postaneš agenzoid, i ne znaš da ti je šuriken neophodan da bi nastavio. Zapravo, problem nastaje u toj praznini koju prestanak rada izaziva.

Šuriken te zakucava u ponor iz kojeg možeš da se izvučeš jedino ako ponovo odigraš na keca. Paradoksalno, što više šuriš, to si bliži tački na kojoj si bio pre nego što si ušao u igru. Tako se taj začarani krug pretvara u ruski rulet praćen jezivim bacanjima.

Jedna pećurka na Poljsku, pa jedna na Kalinjingrad. Rat do poslednjeg Evropljanina ili, ako se ne urazume, do poslednjeg čoveka na Zemlji. Narkos je prvi napravio tu vizuelizaciju pre pedeset godina, nakon koje je usledilo sumanuto naoružavanje...

Vrata koja vode u nuklearni holokaust otvaraju mi se na novoj stranici u trenutku kada provalija između onoga što osećam i onoga što bi trebalo da osećam cepa tkivo stvarnosti. Kao da događaji iz budućnosti već postoje i samo čekaju da se konačno nađemo u njima, kao što je došlo do erupcije između mene i Druga-Starog. Drug-Stari je Narkos... Tek sam nedavno, pre nego što ću se probuditi, postao svestan da je utik bio u vezi sa besom, a sećam se i strahovitog umora koji me je obuzeo kroz neku vrstu paralisnosti pri samoj pomisli da sam se čitavog života samo poništavao okrećući leđa svetu i sebi samom. Pamtim da sam u polusnu nastojao da malo pridignem glavu na jastuk, ali jastuk se sve više rasplinjavao, a u glavi sam osećao jedino četiri sago-rela zida svoga mozga. U svakom slučaju, zavijale su sirene policijskih i ambulantnih kola... Neko vreme

gledao sam u nebo jer je u vazduhu nešto svetlucalo. Iz daljine se čula prigušena huka grada nalik mlevenju, a iz visina je dopirala tutnjava migova koji su preletali u razmacima manjim od minuta.

Nešto me je steglo u grlu.

... I ne usuđujem se ponovo da legnem, jer sam dobio infektivni meningitis. Slatko od mozga. Počeo sam odmah da hodam ukруг... Imam ga, zarazili su me, a valjak od pedeset tona vrši pritisak na moždanu maramicu. Brzo, dubi na glavi! Tri nedelje, brate... Spustim s velikog mozga kompresiju na mali bez i jednog jedinog aspirina.

Ritmička gimnastika na ekranu približavala se vrhuncu.

Nevolja je što se posle prvih preventivnih koraka svi potonji moraju odigrati... svi su izašli iz prethodnih, svi se vraćaju prethodnima, koji stvaraju nanovo sledeće, i svi sledeći izgledaju opravdani. Samo što to nije isto kao udri po gudri. Drugo je to. Što je bilo, neće biti ponovo.

Voz.

Ni o čemu ne mislim, više ne bežim niti strepim, sve što imam zapisujem. Sve je to sasvim ja

i to putuje. Sve to sâmo postaje ja: ne prihvatam ga, niti ga odbacujem, nego se vraćam iz Interzone preko ničije zemlje do Darktika... Sve je upisano, još ne čitam.

Te noći kad sam zapalio bilo je mnogo vruće. Na šetalištima i trgovima narkosi su samoubilački saletali neonske vitezove, ali niko ništa nije znao. Ko su naši, a ko njihovi. Niko... Stubovi svetla i tame su se neprestano palili, gasili, menjali supstancu i pravac kretanja. Odjednom se među njima pojavila oštra svetlost, praćena pojedinačnim muzičkim akordom. Ličilo je na usamljeni zvuk Bajera orgulja u katedrali.

Put prema Centrali: grupa mladih dozera priča da su vojska i policija zaposele nezvanični prelaz Kino-oka... tu se granica prevaljuje preko stena uz more, ubili su dvojicu naših, ubili: voz ima samo dva vagona, aluminijumska, u njima muzika – ideš vozom, voz poluprazan, malo je naročitih posluženja... ne jedem, uzimam dva paketa cigareta jer ne traže novac, upoznajem se sa okolnima... Uz voz stalno neko više iz petnih žila: „Aranćata, limunata, bira, koka-kola jaga...“

Kolica sa robom guraju dečaci, oči im ispadaju kao jezici obešeni – sevaju im crvene od životinjske mržnje. Širi se žuti miris sirotinjskog vina.

Ja ne znam više šta je vreme. Ne znam ni koji su bili uslovi da me puste. Ne znam ni kako sam izašao. Važan detalj je da je Arena apstraktan prostor u dve dimenzije gde se nalaze M.D.M.A-borci. Mene su mučili do kraja. Inspirali mozak. Posle tri meseca je nestalo mog života. Preživeo sam gama zračenja, trovanje teškim metalima. Sve to na aparatima pre nego što su mi provukli utik. Duboko negde u glavi kao da se morate odlučiti šta da radite. I kako da se ne upucate u glavu.

Šta smo radili u poslednjih petnaest godina?! Živeli smo u porniću.

Moj prvi susret sa Epicentrom Ludila... Idem po đubretu nagomilanom do neba... razasute benzinske vatre... dim lebdi crn i tvrd kao izmet fetus, u nepokretnom vazduhu... čađavi belu opnu popodnevnih žege... Frankenhris hoda pored mene... Nosi vampirske zube i džuboks kacigu... meso umrljano na trulim fosforescentnim kostima, razjedanim sporim hladnim vatrama... Nosi otvorenu kantu benzina čiji ga miris obavija... Prelazeći preko brda zardalog gvožđa, srećemo grupu domorodaca... bezizražajna dvodimenzionalna lica strvodera... Gris foncé.

Polij ih benzinom i zapali...

... Polako. Ova noć je večna. Hoće pacovi da pojedu uši. Senke putuju. Zoru će dočekati u oazi.